

препръчилъ пътя на неприятеля. Въ това време други римляне разрушили моста. Преди да бжде напълно сринатъ, Хорацѣ накаралъ да побѣгнатъ по него двамата му другари, а той останалъ да се бори самъ. После се хвърлилъ въ рѣката и подъ градъ отъ стрели преплувалъ на другия брѣгъ. Съ това Хараций спасилъ града, тъй като етрусцитѣ нѣмало отгдѣ да преминатъ и да влѣзатъ. За награда на тоя геройски подвигъ гражданитѣ му събрали много хранителни припаси и му дали толкова земя, колкото той могълъ да изоре съ рало за единъ день. По-късно му издигнали желѣзна статуя.

Римъ билъ спасенъ, но Порсенъ го обсадилъ, та нѣмало какъ да се внасятъ храни. Настъпилъ голѣмъ гладъ. Етрусцитѣ войници всѣки день минавали рѣката и опустошавали мѣстата до самитѣ градски стени. Римлянитѣ изтрѣбили голѣма частъ отъ тия нападатели, но гладътъ се увеличавалъ все повече и повече. Тогава единъ патриций, *Кай Муций*, решилъ да убие Порсена и да избави своя роденъ градъ отъ тежкитѣ бедствия. Той съобщилъ на сената за своето намѣрение и, като скрилъ подъ дрехитѣ си единъ мечъ, преминалъ бойната линия като бѣглецъ. Явилъ се въ неприятелския лагеръ.

По това време Порсенъ и неговиятъ секретаръ плащали заплата на войницитѣ. Муций взелъ разкошно облѣчения секретаръ за царя и го убилъ. Когато го хванали и завели при Порсена, той казалъ: „Азъ съмъ римлянинъ и се наричамъ Кай Муций. Като врагъ, азъ искахъ да убия врага, и не се боя отъ смъртъта, както не се боя да убивамъ. Римлянинътъ се отличава съ способностъ къмъ велики подвизи и голѣми страдания. Азъ не съмъ едничкитъ, който има такава замисълъ срещу тебе. Следъ мене стоятъ цѣла редица бойци, които жадуватъ да добиятъ тая честъ. Ние всички ти обявяваме война, и твоя животъ е въ опасностъ всѣка минута“.